

Pembe Candaner : Bir zamanlar 'yeni' olan, şimdi 'eski' oldu bile...

Her yılsonunda, görmeye çok alıştığımız, bir gün bundan farklı bir şey...

Her yılsonunda, görmeye çok alıştığımız, bir gün bundan farklı bir şey göreceğ olursak çok şaşıracağımız bir sahne var. Bir tarafta, eski yılı sembolize eden beyaz saç ve sakallarıyla yaşlı bir adam ve üzerinde kocaman yazılmış giden yılın sayıları, diğer tarafta da bu yaşlı adamın kollarında üzerinde girilen yılın sayıları olan küçücük bir bebek. Giden ve gelen yıllar, yıllardır nedense hep böyle sembolize edilir. Belki de kadınlar hiç yaşlı olmadıkları için, yaşlı adam her zaman erkektir ve hiçbir zaman traş olmaz. Yaşlı adam hep 'eski' dir, bebek te hep 'yeni'. Değişen bunca şeye rağmen, sadece bu değişmedi.

Oysa, eski ve yeni de değişti, artık. Günümüzde hiçbir şeyin garantisi olmadığı gibi, yeniyle eskinin de yok. Yaşam süreleri değişirken, kim ne zaman eskiyecek, kim ne kadar yeni kalacak bilinmiyor. Bir sonra gelen bir öncekini tahttan indirirken, kendisi ele geçirdiği bu tahttan ne zaman indirilecek kestiremiyor. Dün yeni olan, bugün eskiyebildiği gibi, bir saat önce yeni olan, bir saat sonra rahatlıkla eskiyebiliyor.

Yeni kelimesine de yeni sözcükler bulunacak yakın zamanda. Yeninin safhalarını ve çeşitlerini ayrıştırmak için yeni sözcükler dilimize girecek sessiz sedasız.

Dikkatli bakacak olursak, yeniyle eskiyi ayıran, başlangıçla bitişi ayıranla aynıdır.

Başlamak, doğumdur... Sancılıdır... Beklemek gerekir... Hazır olmak gerekir... Kolay değildir. Birşeylere başlamak, birşeyleri başlatmak ve başlamayı başarmak... Zor ve emek ister. Kan, ter, gözyaşı eşlik eder bu sürece... Yenideki 'bilinmeyene' karşı duyulan 'koru', burada da kendini gösterir.

Bitmek, sondur. Yıkımdır... Sancılıdır. Hazır olmak gerekir. Olgunluk ve doyumluk ister. Kolay değildir. Bir şeylerin bitmesi, birşeyleri bitirmek, birşeyleri bitirebilmek ve bitirebilmeyi başarmak, biteceğini bilmek zordur ve emek ister. Kan, ter, gözyaşının bu süreçte de eşliğini görürüz. Eskideki, 'bilinene' karşı duyulan 'koru' burada da kendini gösterir.

Kısaca, yeni–eski, başlamak-bitirmek, hepsi aynı kapıya çıkıyor sonuçta. Önemli olan bunları nasıl yaşadığımız ve yaşattığımız. Yaşamamızı bilebilmek, yeniyi-eski, eskiyi-yeni yapabildiği gibi, biteni başlatıp, başlamış bitirebiliyor...

Ne zaman eskiyeceğini bildiğimiz tek şey, içinde yaşamaya başladığımız ‘yeni’ yıl. 365 gün var önümüzde. Yeni başlangıçları, eski bitişlerle harmanlayıp yepyeni bir sentez çıkarıp, doya doya yaşayıp, yaşatalım...

Yaşlı adam, deniz kenarında oturmuş, denizi seyrediyormuş saatlerdir. Onu izleyen gençten bir çocuk, sonunda dayanamamış. Deniz kenarında saatlerdir, hiç kıpırdamadan öylece duran adama yaklaşmış ve ne yaptığını sormuş. Adam; ‘Dalgaları sayıyorum evlat’ demiş. Genç çocuk tekrar sormuş, ‘peki kaç tane sayabildin şimdiye kadar?’ Yaşlı adam gülümseyerek: ‘Gidenler gitti evlat, şu gelen birincisi...’ demiş.

İşte size yepyeni 365 gün.....

(Pembe CANDANER – 11.01.09)